

DIÁKÍRÓK*

VASS ATTILA VERSEI

Míg a tömegek a külső szépségben tengődnek,
te csendben, lassan teremtsd meg önmagad.
Mert melyik az a szépség, amelyik nagyobb
a teljességnél.

A VÉNEK KÖRE

A múlt halott.
Elszórt képekben,
Magvető üvegszilánkokon táncolva,
Homályra szállt.
Hadakozó,
Sistergő kor.
A suhogó most
Húsba vési ódon karmait.
Vad vihar.
Csatakiáltások ez áldott szélben.
Gyilkos próféták.
Megtorlás.

* A Középiskolások XXVII. Művészeti Vetélkedőjének díjazottjai

A múlt halott.
 A most
 Dermesztő lánggal karóra szegez.
 Mint valami
 Megrongált papírdarabok fejébe,
 Szög ütődik,
 S tehetetlenül lógnak a falon.
 Kidudorodott ráncok súlya.
 Örök hatyú áldás.
 Feltámadott kép.
 Hamis próféták.
 Megtorlás.

RAGYOGÁS

Az élet perce.
 Mint egy megszállt kert
 Fonnyadó virágai, lázasan
 Épp szirmokat ölt.
 Sarjad. A patakozó gyönyörben
 Elhalványul a sűrke homok.
 Porfelhők könnyű hamuként hullanak,
 S megrázzák a kéjt.
 Lebegnek.
 Csöndben a hang.
 Sötétségben a fény,
 Csak az elmúlásban a lét.
 Mozaikképek, álmok,
 Valóság.
 Mint egy karácsonyi dal.
 A ragyogás hatalmas nagy hullámokban
 Vágtat, szárnyal,
 Fehér sirályok arcában.
 Erőszakos napfényszálkák taszítják, űzik a ködöt.
 Szilárd kristályos ragyogás.
 Bíbort fakasztó rügybokrok feltörvén.
 Sebes röptű sólyomtáncban,
 A tiszta égen át.